

Nastává opravdu rozpad Západu?

 infovojna.bz/article/nastava-naozaj-rozpad-zapadu

„Ještě předtím, než se na perspektivu konce Západu podíváme blíže, zopakujme si základní fakt, a to, že „Západ“ je stále v mnohém na Zemi materiálně a kulturně dominantní entitou,“ přibližuje bývalý ministr školství Juraj Draxler ve svém rozsáhlém článku týkajícím se úvah o konci civilizace Západu.

(Tohle je velmi dlouhý text a kdo nechce číst dlouhé texty by se do něj vůbec neměl pouštět. Text je jinak takovou "fejsboukovou", velmi zjednodušenou chuťovkou připravované knihy, samozřejmě psané úplně jiným stylem, ale tematicky podobné.)

Motiv „rozpadu Západu“ není nijak nová věc. Již koncem 18. století napsal Edward Gibbon dílo Úpadek a zánik Římské říše. Rozebírá tam sice dávno zaniklé impérium, ale částečně jako varování novým impériím: postupující společenská prohnitost vede ke zhubu, darmo je říše velká a zdánlivě neporazitelná.

Motiv společenské zkaženosti pak nabral sílu v průběhu 19. století v důsledku masivního rozvoje kapitalismu. Estéty, autory, vzdělanější část aristokracie iritovala typická tupost buržoazie.

Organizace technického rozvoje do masového materiálního rozvoje si sice na jedné straně žádala lidi, kteří poháněni motivem zisku hromadili kapitál a dále jej investovali, ale zcela přirozeně byly tyto nové vrstvy obvykle ne zrovna rozhledné či vzdělané. A celkově přízemní.

(Pěkný obraz typického továrníka, omezeného a zároveň žíznlivého po aristokratické vznešenosti, vylíčil režisér Jiří Menzel ve filmu Konec starých časů. Z poněkud jiného úhlu téma duševně a duchovně sterilní buržoazie zpracoval Luis Bunuel ve známém Tichém půvabu buržoáz

buržoáz. hlediska celkového rozvoje společnosti rozebral Giuseppe Tomasi di Lampeduse v románu *Il gattopardo* - nepřesně se překládá jako *Leopard* - který byl s úspěchem zfilmován).

Toto se částečně vyřešilo postupným vznikem akademických institucí. Intelektuálové, často ve spojitosti se zbytky aristokracie, dokázali vytvořit morální imperativ vysokého vzdělání – a často jej prodat přes snobismus. Bohatí lidé tak cítili potřebu své děti posílat do Etonu či na Harvard.

Zvláště soukromé britské střední školy dávaly mimořádný důraz na vzdělávání v civilizačních hodnotách - obraceli se právě na kulturu někdejšího Řecka a Říma. (John Stuart Mill řekl, že Bitva u Platají je pro něj důležitější než Bitva u Hastingsu. Vyjadřuje to fakt, že britská elita se cítila "evropská", civilizačně, zatímco úzce pojatý nacionalismus, přes zdůrazňování "britskosti" různými ceremonii, pro potřebu nižších vrstev.)

Koncept akademické svobody zároveň souzněl se všeobjímajícím podnětem k liberalismu. Akademické instituce tak společensky vyvažovaly primitivnost buržoazie.

Samozřejmě, napětí mezi intelektuály a továrníky zůstalo, zejména v zemích, kde to méně vyvažovaly různé aristokraticko-intelektuální instituce, jako zmiňované britské střední školy - neustálé boje mezi buržui a inteligencí (jeden vs druhý břeh Seiny) byly až donedávna typickým rysem.

Motiv rozpadu Západu se ale postupně silněji vynořoval ve dvou jiných rovinách. Jednou byly samozřejmě sebezničující tendence kapitalismu na ekonomické úrovni, kterými se zabývali například marxisté (ale zdaleka nejen oni).

Tou druhou rovinou byl pocit, že kapitalismus ničí něco jako ducha společnosti. Typickým vyjádřením je kniha Oswalda Spenglera Úpadek Západu z roku 1918. Ano, Západ „zanikal“ již v roce 1918 a motivy ze Spenglerovy knihy se vynořují až dodnes.

V mnohém je probírali autoři, kteří se točili kolem tvrdšího konzervatismu i fašismu. Hlásali: západní společnost ztrácí duchovno, které ničí materialistická morálka, ale obdobně se ztrácí i základní životaschopnost západních společností, kterou ničí jak buržuii, tak zženštilější intelektuálové.

To bylo něco, co trápilo různé italské, francouzské ale třeba i rumunské (např. Eliade) autory, kteří částečně pak dali intelektuální potravu pro ideologii fašismu. Pokud se na fašismus díváme historicky přesně, tak šlo právě o reakci na očekávaný rozpad buržoazní společnosti. Receptem bylo jak jiné strukturální uspořádání společnosti, v protikladu s prohnitou buržoazní demokracií (přirozeně korupční) a zničujícím trhem, tak snaha o probuzení pravé, mužské virility a pravé podstaty Západu, ve formě nesklonnosti, udatnosti, atp. Ne nadarmo se jak italští tak němečtí ideologové nechali inspirovat Římem republikánského a brzkého císařského období, tedy před vnitřně zničujícími změnami pozdějšího císařského období, kdy se Řím vnitřně oslabil tendenciami k luxusu a rozpustilému životnímu stylu, který si přinesl z Asie.

Jak z historie víme, tento pokus o probuzení životaschopnosti Západu nedopadl nejlépe, ale ty základní motivy nikam nezmizely. U intelektuálnější části neofašismu se pak dále rozvíjely, zvláště v italském prostředí.

Západ však mezitím nezanikl – a pomohli právě marxisté. Po 2. světové válce západní elity tak nějak vývojem pochopily, že „čistý trh“ je opravdu v mnohém zničující a všichni, včetně konzervativních stran,

přijali úzus, že stát musí trh vyvažovat. Daňovým přerozdělením a sociální politikou, ale i státní intervencí, například při financování výzkumu a technického rozvoje.

To zafungovalo. Ne že by Západ nebyl v krizi - byl, v trvalé, vždyť až do 80. let byly stávky a protesty v podstatě nedílnou součástí života zvláště Británie a Francie, ale také Německa, USA a podobně. Přesto se materiálně rozvíjel, což nakonec přijaly jako fakt i technické a část politických elit bývalého sovětského bloku.

Prostě při pohledu na západní auto v porovnání s ladem či škodovkou, o počítačích, obalové technice nebo technice pro domácnost ani nemluvě, podobně při srovnání bezútěšně šedivých sídlišť v Československu s poměrně barevným Rakouskem a Německem, si inženýři, lidé ve StB ale i někteří straníci řekli, že toto už dále nemá smysl. Hodili ručník do ringu a začali spekulovat o tom, jak nějak docílit postupné přeměny nebo prostě změnu režimu. K čemu v roce 1989 také došlo.

I proto 90. léta vypadala jako "konec historie". Už budeme všichni víceméně buržui, ale tak relativně vzdělaní a relativně spokojení. V postsocialistických zemích se dokonce prodával úžasně naivní obraz toho, jak většina společnosti budou akcioví kapitalisté a receptem části postsoc elit bylo, že „trh vše vyřeší“.

Mezitím na Západě zvítězil projekt Nové pravice (Friedman, Hayek, Thatcherová, Reagan), namířený proti poválečné struktuře společnosti, kde měli příliš velkou moc jak odbory tak státní úředníci a který v 70. letech přestával fungovat (ekonomiky stagnovaly, zvyšovala se inflace, zintenzivňoval stávky).

Recept byl naledovný: privatizace a outsourcing, deregulace a nízké daně, globalizace, masová imigrace a bulvár. Spojitost těchto parametrů i opravdu v mnohém zafungovala: z toho pak vzešel ten

dlouhodobý, sebevědomý stabilní růst Západu v 90. letech.

Ale každá dobrá hostina jednou končí. Zintenzivnění imigrace sice pomohlo zničit obory a držet na uzdě mzdy přílivem levné pracovní síly, ale vytváří silné společenské napětí.

Globalizace znamenala, že se nadnárodní korporace krásně vymanily zpod kontrol jednotlivých vlád, ale vede to k nepříjemným nerovnostem ve společnosti (základní žaloba dnešní americké společnosti je, že už 20 let nefunguje střední třída) a k obrovské moci korporací, které v honbě za ziskem ničí zdraví (stačí podívat, co dělá americký potravinářský průmysl) i morálku společnosti. Deregulace a nízké daně viděli ke vzniku třídy globálních superkapitalistů, s majetky v desítkách i stovkách miliard dolarů. S výjimkou některých tech kapitalistů (jako Elon Musk), kteří potřebují neustále komunikovat s veřejností a tudíž se chovají relativně lidově, tato třída žije ve svém vesmíru – pohybuje se soukromými letadly, žije v několika masivních domech, vlastní celé ostrovy v Karibiku, apod. .

Bulvár zase vedl k velmi efektivní kontrole neprivilegovaných vrstev, ale v zásadě zničil osvícenský ideál širokého společenského rozvoje – velká část obyvatelstva je ideálem racionality v zásadě již ztracena (nevěřte tomu, že za všechno mohou sociální sítě, vývoj na nich je jen koncovkou tohoto procesu) .

I proto se dnes tak prudce vynořuje motiv "konce Západu". V nějaké formě o něm mluví jak ruští propagandisté tak britští intelektuálové, a mezi nimi samozřejmě spekulují lidé na zmíněných sociálních sítích, v mileniálském šílenství.

Ještě předtím, než se na perspektivu konce Západu podíváme blíže, zopakujme si základní fakt, a to, že „Západ“ je stále v mnohém na Zemi materiálně a kulturně dominantní entitou.

Samozřejmě, "Západ" znamená v různých kontextech různou věc, zde použijme toto označení pro politický a kulturní Západ představovaný EU a USA (plus satelity: Austrálie, Nový Zéland, Kanada).

Západ je schránkou znalostí světa. Bavíme-li se i o ruských či čínských myslitelích, často o nich svět ví zejména proto, že se o nich mluví na západních akademických pracovištích, a knihy o nich vydávají západní vydavatelství. Osobně mě někdy pobaví, když překvapím lidi z východoevropských zemí tím, že s nimi mluvím o intelektuálech z jejich zemí, o kterých se i v jejich vlastních zemích mluví poměrně málo. "To jak víš o Michailu Bachtinovi/Alexandru Vasilievovi/Cvetanu Todorovovi/Julie Kristevové/Marii Gimbutasové/Romanu Jakobsonovi??" a tak podobně, když nejsou až tak známí ani u nás v Rusku, Bulharsku, Litvě atp. Inu, západní vzdělání.

Západ je také dosud centrem světa ve výzkumu v oblasti přírodních věd a techniky a to i přes radikální pokrok Číny (a Koreje) v posledních letech.

Západ absolutně kontroluje svět v oblasti spotřební kultury. Co chce téměř každý bohatší Číňan (Turek, Ind, Jihoafričan, Arab)? Koupit si něco, co má značku francouzského či italského luxusního zboží (plus německé auto).

Západ je také stále dominantní vojensky. Jak ukázal příklad Iráku, USA umí konvenčními silami v zásadě do pár dní porazit i poměrně velkou neevropskou sílu. A jedině USA, částečně Británie, jsou schopny velkou silou zasahovat kdekoli na světě. Západní stíhačky dokážou s minimálními ztrátami bez problémů zničit rozsáhlá teritoria neevropských zemí (udržet zemi je samozřejmě již druhá věc). Ta vojenská převaha Západu nad zbytkem světa (s výjimkou Číny a Ruska) je dosud obrovská a v mnohém bezprecedentní dokonce i ve srovnání s klasickým koloniálním obdobím.

Západ je bohatý. Ne nadarmo se do Evropy tlačí nejen lidé z globálního Jihu, ale i Rusové, Kazaši, Brazilci... Život v typicky evropské zemi znamená být obklopen lepší infrastrukturou než téměř kdekoli jinde na světě, v ulicích bezpečnějších než v drtivé většině světa, plus s přístupem k institucím, které fungují relativně hladce, férově atp. V Praze, Vídni či Římě se prostě průměrnému člověku žije pohodlněji než v Moskvě, Šanghaji či Brasílii, a při porovnání životních podmínek na venkově by byly rozdíly ještě propastnější.

ALE: ne nadarmo má mnoho lidí na druhé straně pocit jakéhosi úpadku či příchodu otřesů.

V první řadě: do značné míry se vyčerpá základní model kořistnického kapitalismu. Hodně se sice mluví o klimatické změně, ale my si planetu bezuzdným využíváním zdrojů extrémně ničíme i jinak: z obrovských částí moří jsou vyloveny ryby (a obyvatelé se tedy věnují něčemu jinému, například pirátství), mizí pralesy, po tichomořských ostrovech dupou tlustí turisté z USA i Číny.

Typické městské společnosti také trpí, téměř až na biologické úrovni přelidněním, životem ve velmi umělých společenských vztazích, což vše vede k latentnímu napětí, neurózám i kulturním válkám.

No a pak to sociální vnitrosociální napětí v jednotlivých zemích, zejména anglosaských: neustálé výbuchy nespokojenosti s pokračující imigrací, nárůst různých reakčních hnutí jako odpověď na nespokojenost s krutě korupčním politickým systémem, který velmi silně kontrolují korporáty a bohatí jedinci.

Do toho problémy se zdravím (epidemie obezity v USA a Británii, nárůsty civilizačních chorob) a podobně.

Je to "konec Západu"? Téměř určitě se to takhle nedá říct. Otázka spíše je, jak se rozvinou nové formy společenské kontroly. Mnozí komentátoři se přiklánějí k tomu, že směřujeme k jakési nové formě

feudalismu (David Graeber, John Gray, Janis Varufakis...).

To je opravdu velmi pravděpodobné. Sociální sítě, nástup AI, ve spojitosti s pokračující silou globálních pravidel s velkou pravděpodobností vyústí v to, že se společnost prostě silně rozvrství. Poddaní se budou poměrně snadno ovládat digitálními nástroji, přičemž budou mít iluzi kontroly či vzpoury, aniž by byli schopni společnost či své vlastní společenské postavení nějak měnit. Rozdíl mezi těmi, kteří dokáží nový svět využívat pro vlastní rozvoj a životem mas pasivně přijímajících formy sociální kontroly se bude jen zvyšovat.

Samozřejmě, v tomto budou určitě nějaké rozdíly i lokální. Co se Slovenskem?

Dnes je pevnou součástí Západu i čistě z hlediska výše uvedených trendů.

Je přeženo povrchním, marketingovým liberalismem založeným na bezuzdném vzývání práv.

Hezky to bylo vidět přes pandemii. Velký byl zvláště kontrast s Ruskem.

I tam úředníci a vědci tápali, co dělat, zkoušelo se leccos. ALE nikdo nedovolil, aby se na ulicích prosazovala idiokracie. Na rozdíl od Slovenska jste v Rusku neměli nájezdy malých tlup do MHD či supermarketů nebo dokonce před byty lékařů s řeváním, že oni pravidla okato nebudou respektovat a tak bojují proti kovidfašismu. V Rusku by jednak mohli skončit ve vězení (Duma rychle přijala tvrdé zákony proti šíření nesmyslů po internetu) a jednak by rychle dostaly obuškem.

U nás by se okamžitě křičeli o násilí (přitom je rozdíl, zda obuškem bijete jen bezhlavě, nebo s určitou láskou, výchovně).

Bohužel, to plošné křičení o rovnosti všech a o právech vždy a všude právě vede k tomu, že má ledajaká tlupa pocit, že může na ostatní řvát, poháněná něčím, co si někde přečetli. Primitiv, který by v Rusku dostal úředně do držky, si u nás myslí, že je Che Guevara.

Také jsme za posledních ani ne deset let viděli prudkou amerikanizaci domácí politiky.

Používají se příběhy i výrazy čistě převzaté z amerického prostředí, přišem u nás ani nedávají smysl - to je případ slovíčka "liberalismus" používaného ne tak, jak je to tady v předchozím odstavci, ale v jiném smyslu, převzatém z USA.

Lidé diskutují větami vystřiženými z amerického digitálního prostředí, hádají se ve stejných argumentech, ještě používají podobné nadávky (libtardi, neomarxisté a podobně).

Hovořím-li o novém feudalizmu, je vcelku fascinující vidět, jak se chová věčná poddanská duše, iv chtivém přijímání cizí kultury, v tomto případě politické.

No av neposlední řadě, problém východoevropských zemí celkově je v tom, že v zásadě nedokázali, a ani nechtěli, budovat postsocialistickou státnost podle evropského osvítenského modelu: podpora kultury, vzdělávání a vědy.

Přesto z hlediska obrany klasických západních hodnot a západní civilizace má smysl politicky působit i ve východní Evropě.

I takové zdánlivé drobnosti, jako to, že v některých z těchto zemí, včetně Slovenska, stále máte učitou svobodu projevu, mají svoji cenu.

I to, že v tomto prostoru máte možnost působit i politicky směrem dovnitř Evropy, vyvažujíc některé "západní věci".

V neposlední řadě východní Evropa je zásobárnou některých věcí, které jsou na Západě luxusem: přístup do široké volné přírody, v některých regionech (zvláště na Balkáně) určitá svěží zvědavost ale i dobrota lidí neovlivněná západním tlakem na společenskou přizpůsobivost či počítání peněz (Srb, Bulhar ale i Slovák vás uhostí jinak než Rakušan či Švýcar).

Mimochodem ne nadarmo i část klasické aristokracie tak má v oblíbě východní Evropu. Princ, dnes král, Charles se dlouhodobě fascinovaně věnuje rumunskému venkově, jiní aristokraté si například kupují pozemky či vinice v Bulharsku.

Potom je zde samozřejmě Rusko, kde toto všechno platí, ve větších rozměrech. Má dost problémů samo se sebou, leckdy se může začít hroutit (viděli jsme to u Prigožinova vzpoury, a stále platí, že nikdo neví, jaká bude společenská stabilita po odchodu Putina). Rovněž není zrovna studnicí nějakých originálních myšlenek, jen prostě vstoupilo do role "obránce tradičních hodnot", je to ideologie jednoduchá, čistě reakční (myšleno neutrální), to je všechno.

I proto sice má smysl dívat se na problémy Západu iz hlediska, jak do diskusí, politických manévřů, srážek, bude možné vstupovat z různých lokalit, jen s vědomím limitů tohoto přístupu.

To, že někdo může kritizovat politickou moc na Západě a poté najít ochranu na Východě (jako Edward Snowden) má svou hodnotu.

Podobně jako to, že východní státy umí poskytnout platformy často na velmi věcně kritické pohledy dovnitř západních společností (tak, jak ruská RT dala prostor mnoha skutečně kritickým, užitečným hlasům na americké scéně, kteří by se jinak nedostali ke slovu, podobně, jako to dělá Al Džazíra či turecká TRT).

Z hlediska intelektuálních přínosů bych byl o něco skeptičtější, ačkoli poměrně zajímavé věci lze nalézt například u řeckých intelektuálů, ale jsou zcela izolováni (kromě Varufakise, který je ideologicky jinde).

Působit takto přes lokální politiky je z hlediska obrany evropských hodnot důležité, i proto, že určitá intelektuální síla, schopná formovat svět do budoucna v částečném protikladu k dnešnímu korporátnímu kapitalismu prostě bude muset vzniknout z různých lokalit, má-li to mít i politický smysl.

Takže: ohledně rozpadu Západu bych byl skeptický, změny a otřesy budou globální, a rozdělovat svět na obraz „nemocného“ Západu a zdravého Východu je už vůbec naivní (ale politicky výhodné).

Spíše to bude tak, že všichni, i Britové, i Rusové, i Slováci, budou přemýšlet co vlastně s globálním kapitalismem. I běžní lidé i nějaké ty intelektuální elity, pokud budou.

Ohledně toho, že přežije fikce demokracie bych byl velmi skeptický, z důvodů, které jsem výše uvedl.

Ale samotný boj za „západní“ civilizační hodnoty, iv menších komunitách, určitě smysl má.

Protože jinak jsme jen prach a v prach se obrátíme. Jediné, co z nás dělá něco jiného, než ten prach, je schopnost civilizačního úsilí.

Zdroj: Facebook Juraj Draxler / **InfoVálka**

Zobrazit' ďalšie

Otvoriť článok v aplikácii Telegram >>

VIDEO: Litovský publicista v rozhovore s Harabinom poukázal na obrovský tlak Západu, ktorému musí čeliť slovenský premiér Robert Fico, čoho dôkazom bol aj atentát na jeho osobu. Exminister spravodlivosti to však vidí inak. Vraj iba SNS je fajn, zatiaľčo Smer & Hlas podľa neho zrádzajú národné záujmy a hrajú iba divadlo v réžii ambasády USA

Bývalý minister spravodlivosti SR a niekdajší šéf Najvyššieho súdu SR Štefan Harabin v rozhovore pre podcast „Perspektíva“ litovského publicistu Ainisa Petkusa ostro kritizoval vládu slovenského premiéra Roberta Fica. Komentoval aj najnovší prienik ukrajinských vojakov do ruskej Kurskej oblasti. 0

VIDEO: Šokujúca pravda o konci západného finančného kolonializmu (Prepis rozhovoru s Michaelom Husdonom a Richardom D. Wolffom o aktuálnych globálnych ekonomických trendoch na našej planéte)

„Možno by sme mali prijať eurázijskú civilizáciu a uvedomiť si, že západná civilizácia nebola taká úspešná, ako nás učili,“ konštatuje v rozhovore pre podcast „Dialogue Works“ prezident Inštitútu pre štúdium dlhodobých ekonomických trendov (ISLET), finančný analytik z Wall Street a významný profesor ekonómie na University of Missouri v Kansas City Michael Hudson, poukazujúc na radikálny vzostup mocenského vplyvu štátov BRICS, ktorého konsolidácia a príslušné kroky v rámci ich spolupráce sú prekurzorom k vytvoreniu nového a spravodlivejšieho finančného systému vo svete. 0

MUDr. Bukovský: Pán Krajčí, už by stačilo ...

Bývalý minister zdravotníctva a poslanec Národnej rady SR Marek Krajčí z hnutia Igora Matoviča vyhlásil, že rezort zdravotníctva sa v čase keď mu šéfoval pri objednávaní vakcín proti ochoreniu Covid-19 riadil odporúčaniami odborníkov so špecializáciou na epidemiológiu, infektológiu či vakcinológiu. Lekár MUDr. Igor Bukovský, PhD. vo svojom článku zverejnenom na sociálnej sieti pobúrene reagoval na túto argumentáciu. 0

VIDEO: Václav Klaus o mužo-ženách na olympiáde v Paríži, likvidačnej LGBT agende, násilnostiach vo Veľkej Británii, umlátenom Mečiarovi, závislých systémových médiách, ale aj o situácii na Ukrajine

Bývalý prezident Českej republiky Václav Klaus v rozhovore pre českú internetovú televíziu XTV s moderátorom Lubošom Xaverom Veselým zverejnenom 11. augusta 2024 komentoval aktuálne spoločensko-(geo)politické dianie. 0

Chmelár o hystérii progresívnych politických aktivistov v rezorte kultúry a prehánaní hercov-revolucionárov kvôli odvolávaniu riadiacich pracovníkov ministerkou kultúry: „Vážený pán Ondřík, a nepreplo vám takto náhodou? Akú váhu majú politické výzvy Stankeho, Fialovej alebo Pauhofovej a ich vyjadrenia ku všetkému? Koho zastupujú? Hysterické reči o návrate gestapa, ŠtB a temnej totality, spochybňujú váš zdravý úsudok“

Kroky súčasnej ministerky kultúry sa obhajujú veľmi ťažko a do značnej miery si za to môže Martina Šimkovičová sama. Pretože v tejto funkcii vari nič nie je dôležitejšie ako spôsob komunikácie a ak je niekto arogantný a nepoučiteľný, mal by si to vyžrať sám, konštatuje na druhej strane vo svojom článku politický analytik, publicista, historik a poradca predsedu vlády SR Eduard Chmelár, ktorý zároveň dodáva, že nič to však nemení na tom, že správanie aktivistických hercov považuje za nenáležité a politicky účelové. 0

Oldo Hlaváček kritizoval degeneráciu v medziľudských vzťahoch aj ochotnícku úroveň hercov súčasného SND: „Takéto výkony na javisku našej prvej scény nemajú čo robiť. Najviac to vidieť na javiskovej reči. Zle artikulujú, nie je im rozumieť. Ja som stál na javisku s hercami, ktorí pre divadlo žili a tvorili ozajstné umenie a dejiny. A teraz žiadna úcta mladých k starším, výchovanie, nič“

Bývalý dlhoročný člen Činohry Slovenského národného divadla, zabávač, scenárista a moderátor Oldo Hlaváček sa v rozhovore pre magazín Plus 7 Dní vyjadril k úpadkovej úrovni slovenských hercov -revolucionárov a poukázal nielen na ich žalostné umelecké výkony, ale aj na nevídané medziľudské vzťahy v tejto komunite. 0

VIDEO: Koordinátor strategické komunikácie Fialovej vlády označil české vlastence za svině a zombíky, ktoré je potreba izolovať

Vládny koordinátor strategické komunikácie plukovník Otakar Foltýn na festivalu ve Slavonicích, ktorý proběhl pod záštitou a za podpory americké ambasády v Praze, přestřel své názory na postup vůči spoluobčanům s antisystémovými názory. Nazval je „zombíky“ na poli informační války. 0

VIDEO: Do médií uniklo šokujúce video, ako izraelskí vojaci sexuálne napádajú palestínskeho väzňa

Záznam incidentu sa dostal na verejnosť až teraz, izraelská polícia však už v júli zatkla desať vojakov zo Sde Teiman kvôli podozreniu, že sa podieľali na údajnom sexuálnom napadnutí palestínskeho väzňa. 0

VIDEO: Ruské balistické rakety Iskander zlikvidovali veliteľské stanovište ukrajinskej armády v ruskej Kurskej oblasti

Ozbrojené sily Ruskej federácie zasiahli pomocou operačno-taktického raketového systému „Iskander-M“ ukrajinské veliteľské a riadiace centrum v ruskej Kurskej oblasti. Ruské ministerstvo obrany zverejnilo video z tohto útoku. 0

VIDEO: Tibor Gašpar o trestnej kauze, v ktorej je obvinený, vyšetřovaní manipulácií trestných konaní, z ktorých sú obvinení vyšetrovatelia Čurilla & Ďurka, prokurátor Šúrek a exriaditeľ NAKA Daňko, rušení zdiskreditovanej a politicky zneužívanej NAKA, ale aj o novele trestného zákona

Bývalý prezident Policajného zboru SR, v súčasnosti podpredseda parlamentu a šéf Výboru NR SR pre obranu a bezpečnosť Tibor Gašpar (Smer-SSD) v podcaste „Face to Face s Adelom Ghannamom“ priblížil situáciu ohľadne stíhania ľudí zodpovedných za manipulácie trestných konaní. 0

VIDEO: Beránek o svém působení před rokem 1989, průběhu tzv. Něžné revoluce, rozdělení Československa, o vývoji demokracie do období covidismu a po něm, o lidské zbabělosti během covidového šílenství, současné podobě EU, ale také o příležitostech a rizicích dnešní doby.

Rozhovor Robina Čumpelíka z projektu Inovace Republiky s lídrem strany Zdravý rozum, majitelem průzkumné agentury Polis, publicistou a politickým analytikem Janem Beránkem o aktuální společensko-(geo)politické situaci s retrospektivním pohledem do nedávné minulosti. 0

Farmaceutické společnosti a WHO se spojily, aby vytvořily trvalý „pandemický“ trh s vakcínami

Podle nové investigativní zprávy Unlimited Hangout Maxe Jonese byl proces rychle vyvíjených a mandatorních experimentálních léků poprvé přijat americkou armádou pro hrozby biologických zbraní. Nyní jej WHO mezinárodně legitimizuje prostřednictvím revizí Mezinárodních zdravotnických předpisů (IHR) a pokračující snahou prosadit svou pandemickou smlouvu. 0